

မိုးလင်းမြို့

မိုးလင်းမြို့

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြတ်နိုး

အမှန်းမင်းသား

ပ န် : ချိ သိ န် : ၁၂ ၀၁၆

အခန်း(၁)

"ဒီကလေးကို ကိုယ်တို့ မွေးစားရမယ် နှင်းဆီနီ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မြခက်က ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ အစေအပါးဆိုပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ကစားဖော်ကစားဖက် တာဝန်ကြေခဲ့တဲ့ အစေအပါးလေ၊ မြခက် ဆုံးပါးသွားပြီ မို့ သူ့ရင်သွေးလေးကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်"

တစ်နှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲခေါ်ဆောင်လာတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား နီမလွန် ဆန်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကလေးက အိမ်ဖော်မ မြခက်ရဲ့ သွေးဖြစ်တဲ့ အပြင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်ရော လွတ်ကင်းရဲ့ လားဟု သံသယတွေအကြီးအကျယ် ဝင်နေခဲ့သည်။ မြခက်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့ အိမ်က အစေခံပါ။ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူ။ ပြီးတော့ ရုပ်ရည်ချောမောသူဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်နဲ့ မငြိစွန်းခဲ့ဘူးဆိုတာ နီမယုံ။ လူကြီးမိဘတွေက ကိုယ်နှင့်နီကို အတင်းအကြပ်လက်ထပ်စေခဲ့စဉ်က မြခက်အား တောကိုပြန်လွှတ် လိုက်သည်။

"အစေခံဆိုပေမယ့် မြခက်ကချောတယ် ... ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ရန်မခနဲ့ များ ငြိကြလား မသိဘူးနော် နှင်းဆီနီ ... ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒီမှာကြီးပြင်း လာပြီး အခုမှ ပြန်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်လေ"

ကိုယ်နဲ့ နီတို့ စေ့စပ်ကြတော့ အကြောင်းသိ သူငယ်ချင်းမာလာက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြခဲ့ဖူး သည်။

"ကိုယ်တို့ မှာ လည်း ကလေးမှ မရှိတာဘဲ ... အမွေစားအမွေခံသား အဖြစ် မွေးစားမယ် ... မင်းကို အသိပေးတာနော်နီ"

"ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်က လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး နော် ကိုယ် ... နီကလည်း ကလေး အကြောင်းဘာမှ နားမလည်ဘူး ... ဖြစ်ပါ့မလားဟင်"

"ဖြစ်တယ်နီ ... မင်းက စီမံခန့်ခွဲပေးရုံပဲလေ ... ကိုယ်ကလေးထိန်းငှားမယ် ... ပြီးတော့ ထမင်း ဟင်းချက်တဲ့ ဒေါ်သက်တို့ သားအမိလည်း ရှိတာပဲလေ"

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နီ ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲပေ။ အနေအထိုင်တည်ပြီး တိကျပြတ်သားသူလည်း ဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ သူကခေါ် လာပြီပဲ။ ကလေးက အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေး။ ရုပ်ရည် ကလည်း ချောချော။ ကိုယ်နဲ့ ဆင်တူနေသလိုလို။ နီ မမေးရဲခဲ့။ အစေခံမရဲ့ ကလေးကို သားအဖြစ်မွေးစား ရမယ်ဆိုတာတော့ နီ လုံးဝမနှစ်သက်မိပေ။

"ရှင့်ကလေးမဟုတ်လား ... ရှင်နဲ့ အိမ်ဖော်မတို့ ငြိစွန်းပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း မွေးခဲ့တဲ့ ကလေးပဲ ..."

နီရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တိုခြင်းတွေနဲ့ အတူ ကလေးကိုလည်း မချစ်မိ။ အမုန်းတွေသာ အစိုင်အခဲ နှင့်တိုးဝင်နေသည်။

"မင်း စောင့်ရှောက်ပေးပါနီ ... တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ကိုယ်မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတာပါ"

"ကိုယ်"

"ပြော"

"ဒီကလေးရဲ့ အဖေက ဘယ်သူလဲ ... အခုရှိသေးလား၊ သူ့အဖေနဲ့ စာချုပ်ချုပ်လာတာလား"

"မဟုတ်ဘူး ... သူ့အဖေလည်း ဆုံးသွားပြီတဲ့ ၊ တခြားကိစ္စတွေ မင်း သိစရာမလိုဘူးနီ ... ကလေးကိုပဲ မင်းသားအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပေး ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုယ်ရယ် ... ကလေးကချစ်စရာလေးနော်၊ နို့ကိုပေးပါ ဦး ချိုကြည့်ရအောင် ..."

ကလေးကို လုံးဝမချစ် မနှစ်သက်သော်လည်း ခင်ပွန်းရှေ့မှာ တော့ ချစ်ဟန်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည် ။ သဘောကောင်းပြရမယ်။ ကလေးကို တယုတယခေါ်ဆောင်ပွေ့ချီလိုက်ရတဲ့ တခဏမှာ ပင် ရင်ဝမှာ မီးစနှင့် ထိုးနှက်ခံလိုက်ရသလို ပူလောင်ပြင်းပြသွားရ၏။ အိမ်ဖော်မလေးရဲ့ ကလေး ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ တွယ်တာရတဲ့ မြခက်လဲ။ ခင်ပွန်းက နို့အား နည်းနည်း လေးမှ ချစ်ဟန်မပြခဲ့။ အယုအယလည်း မရှိ။ ဝတ္တရားအရသာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေခဲ့သည် ။

"သားလေးနာမည်ကို ဘယ်လိုပေးရမလဲ ... ကိုယ့်သားဆိုတော့ ကိုယ့်နာမည်ပါရမယ် ... ချစ်မဝသူ ... ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်နာမည်က မင်း သူဆိုတော့လေ သားသား ချစ်မဝသူ ... ဟုတ်ပြီနော် ဒက်ဒီချစ်မဝတဲ့ သားသားလေး ..."

ကိုမင်းသူ ... ရှင်ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်အထိ ချစ်တတ်သွားရတာလဲ။ အဖြစ်သည်းနေ လိုက်တာ။ အစေခံမရဲ့ ကလေးကိုများ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ။ သေချာတာကတော့ ဒီကလေးက ကိုမင်းသူသားအရင်းပဲ။ အိမ်ဖော်မနဲ့ ငြိတာ ရှင်အခု ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မုန်းစရာကောင်း လိုက်တာ။ နှင်းဆီနီရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ်က အပြုံးတွေ

က အမုန်းတွေလွှမ်းနေခဲ့သည်။ ။

"သားအတွက် အခန်းတစ်ခန်းပြင်ဆင်ပေးရမယ် ... သားကို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်း စေမယ် ... သားက ဒက်ဒီရဲ့ အနာဂတ်ပဲကွာ"

နှင်းဆီနီစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကလေးကို လည်ပင်းထည့်ပစ်လိုက်ချင်လာသည်။ ။ သားက သူ့ရဲ့ အနာဂတ်တဲ့ လေ။ နီက ကိုယ်နှင့်လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် သားအိမ်မှာ အနာဖြစ်၍ သားအိမ်ထုတ်ပြစ်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ရင်သွေးမရနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူရဲ့ အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိနိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းမရှိနိုင်တော့။ နဂိုကမှ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမဟုတ်လား။ အစေခံမနှင့် အချစ်ပြိုင်လုရတာပင် နှင်းဆီနီ ခံပြင်းလျက် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်သည်။ ။

"မင်းလည်း ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား နီ ... သားလေး ချစ်မဝကိုပဲ သားအရင်း သတ်မှတ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ကိုယ့်သားချစ်မဝသူကို မှ ညှိတစ်ပေါက်လေးတောင် မထိခိုက်စေအောင် နီ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ..."

သေလိုက်ပါလား ကိုမင်းသူ ... အစေခံမသားကိုများ နှင်းဆီနီရဲ့ မာနတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်ဖို့ ရှင်က ကြိုးစားနေတာလား။ ကိုမင်းသူအား နှင်းဆီနီ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

"သမီးနှင်းဆီနီ ... မာနတွေကို လျှော့ချပစ်လိုက်ပါသမီးရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မင်းသူကို အောက်ကျခံပေါင်းသင်းပါ။ သမီးဘဝမှာ မှီခိုအားထားရာပဲလေ ..."

နှင်းဆီနီတို့ မိဘတွေစီးပွားကျသွားသည် ။ အကြွေးတွေဝိုင်းပြီး ကုန်းကောက်စရာပင် မရှိတော့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်

သေဆုံးသွားကြရ၏။ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့ သား ကိုမင်းသူနှင့် လက်ထပ်
စေခဲ့တာကပင် ဖေဖေမိတ်ဆွေက ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးတာ ဖြစ်ခဲ့၏။
နှင်းဆီနီ လက်ထပ်ရန် ကိုမင်းသူက အပြင်းအထန်ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။

"သား မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ပါရစေ
နဲ့ ဖေဖေ ... လုံးဝလက်မခံ နိုင်ပါဘူး။"

"နှင်းဆီနီအမေက ဖေဖေရဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပဲ သူတို့ စီး
ပွားကျနေတဲ့ အချိန် ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ဘူး သူတို့ သမီးကို ဖေ
ဖေစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ တာဝန်ယူရမယ် ... ဒါပဲ ..."

ကိုမင်းသူရဲ့ မိဘတွေက အတင်းအကြပ်ပင် စေ့စပ်ပြီး အမြန်ဆုံးလ
က်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ။ အချစ်မပါတဲ့ အထဲ နှင်းဆီနီကလည်း မိန်းကလေး
ရောဂါဖြစ်ပြီး သားအိမ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့ အားနည်းချက်ကရှိနေ၏။
ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ပွန်းအား မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲဖြစ်ရသည်။

"နှင်းဆီနီ ... ဒီကလေးကို မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုသလို
ပင် ... ကိုမင်းသူရှေ့မှာ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြလိုက်စမ်းပါ"

နှင်းဆီနီ ရုတ်ချည်းပင် အပြုံးတွေဝေသွားရကာ ကလေးပါးပြင်
လေးကိုလည်း တရှုံ့ရှုံ့နမ်းပြ လိုက်သည်။ ။

"ချစ်စရာလေးနော် ကိုယ်ရယ် ... သူ့အမေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့
ရော ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လုပ်ခဲ့ရဲ့ လားကိုယ် ..."

"အားလုံးရှင်းပါတယ် မြခက်မှာ အမျိုးအဆွေလည်း မရှိဘူး၊ သားကို
မင်းမွေးခဲ့တဲ့ သားလို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ရင်ရပြီ"

"ကိုယ်ရယ် ... ပြောနေစရာလား၊ နီမှ ကလေးမရနိုင်တော့တာလေ၊
နီ့ကိုကိုယ်က ကွာရှင်း မပြစ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီနော် သားလေး

ချစ်စရာလေး ... နီအတွက် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုကို ကိုယ်ကပေးလိုက်တာပဲ"

မင်းသူကတော့ နှင်းဆီနီကို သိပ်ပြီး သဘောမကျမိပေ။ မိဘတွေ ငွေကြေးချမ်းသာစဉ်က မာန ထောင်လွှားမောက်မာလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သတင်းကြီးသည် ။ မထင်မှတ်ဘဲ မိဘတွေ စီးပွားကျသွားကာ သေဆုံးကြမှ ငြိမ်ကုတ်သွားသူပါ။ မင်းသူမိဘတွေကလည်း နှင်းဆီနီနှင့် အတင်း အကြပ်လက်ထပ်စေခဲ့သည် ။

"သား နှင်းဆီနီကို လက်ထပ်ပါ။ ဖေဖေတို့ သေသွားတာကို မင်းမြင်ချင်လို့ လား ... အိမ်ဖော်မကို ချွေးမတော်ဖို့ ဆိုတာ ဖေဖေတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး"

သူနှင့်မြခက်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး မြခက်အား သူခိုးပြေးသွားတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မိဘတွေ အတင်းလိုက်ခဲ့ပြီး မြခက်အား ငွေတွေပေးကာ တိမ်းရှောင်စေခဲ့၏။ မြခက် ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့သည် ။

"သူဌေးသားနဲ့ အိမ်စေမ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းဖက်လို့ မသင့်တော်ပါဘူး မောင်ရယ် ... ကျေးဇူးရှင် ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးကိုလည်း မြခက်ယောက္ခမတော်ဖို့ သတ္တိမရှိလို့ ပါနော် ... ဝေးဝေးမှာ ပဲ နေပါရစေ"

နောက်ဆုံး မြခက်နှင့်အတူ ဝေးကွာခဲ့ရလေသည် ။ မြခက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သူသိထား၏။ သူအရမ်းစိတ်ပူပြီး နေရာအနှံ့ရှာဖွေစုံစမ်းသော်လည်း မြခက် ပျောက်သွားလေသည် ။

"မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မြခက်ရယ် ... မောင့်ရင်သွေးလေး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရမယ့် အရေး မောင်တွေ့တောင်မတွေ့ရဲတော့ဘူး ... မောင့်အချစ်ဦးက မြခက်ပါ။ မင်းကို မောင်အရမ်း ချစ်တယ်"

မိဘတွေ အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ပေးတဲ့ နှင်းဆီနီကို လက်ထပ် လိုက်ရသည် ။ မေမေ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့လို့ ပါ။ မြခက်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးကို မချစ်နိုင်တော့။ သူလက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်အကြာမှာ တော့ မြခက်ကိုသွားတွေ့ခဲ့သည် ။

"မြခက် ... မင်း ... မင်းမြခက်၊ ဒီကလေးက မောင့်သားလေးလား ... ချစ်စရာအရမ်း ကောင်းတာပဲ ... မောင်နဲ့ တူတယ်နော်"

ပြင်ဦးလွင်ကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားတုန်း ပန်းရောင်းနေတဲ့ မြခက်အား တွေ့ခဲ့ရသည် ။

"မြခက် ... မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... မောင်လိုက်ရှာသေးတယ် ... ရက်စက်တယ်ကွာ"

"ကိုမင်းသူရယ် အတိတ်က ကိစ္စတွေမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့နော် ... ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မ သဘောကျပါတယ် ... သားလေးနဲ့ ဘဝရပ်တည်နိုင်ပါတယ်"

"မဟုတ်တာဘဲ မြခက်ရယ် ... မင်းဒီလိုဘဝမျိုးနေရတာ မောင် မကြည့်ရက်ဘူး ... မောင့် သားလေးလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာပဲ၊ သားလေးကို မောင်ခေါ်သွားမယ် ... မင်းအတွက်လည်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေလို့ ရအောင် မောင်စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဒီတစ်ခါ တော့ လက်ခံပါနော်"

မြခက်က ငြင်းပေမယ့် သူက အတင်းအကြပ် စီစဉ်ပေးခဲ့သည် ။ သားကိုလည်း သူ့သားအဖြစ် မွေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့၏။ သူ့ဇနီးနှင်းဆီနီက သား သမီးမရနိုင်တော့ကြောင်း ပြောပြရသည် ။

"ကျွန်မသားလေးကို မိထွေးနှိပ်စက်မှာ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တယ်"

ကိုမင်းသူ ... ဖြစ်ပါ့မလား ..."

"ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ မြခက် ... အားလုံး မောင်တာဝန်ယူတယ်၊ မင်း ဆီ ခဏခဏ မလာ စေချင်ရင် သားကိုပေးလိုက်ပါကွာ"

မြခက်ကလည်း သူမနှင့်မပတ်သက်ဖို့ မကြာခဏ တားဆီးနေသည် ။ သူလာလွန်း၍ သားကို မွေးစားဖို့ သဘောတူလိုက်ရ၏။

မြခက်အတွက် သူခြံနဲ့ တစ်ထပ်တိုက်လေး စီစဉ်ပေးသည် ။

"ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့ ကိုမင်းသူရယ် ... ကျွန်မ အေးဆေးနေချင်ပြီ၊ ထပ်ပြီး မဆက် သွယ်ပါနဲ့ တော့ ... သားလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် မြခက်ပဲ အနစ်နာခံပါ့မယ်လေ ... သားလေး အမေ အစေခံ မြခက်ဘဝကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါ"

"မြခက်ရယ်"

မင်းသူရဲ့ နှလုံးသားက မြခက်အပေါ် ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့ မရခဲ့။ မင်းခက် ထပ်ပြီးရှောင်ထွက် ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး အဆက်အသွယ်မလုပ်ရန် ထိန်းချုပ်နေရသည် ။

"သားလေးနဲ့ မင်းကိုလုံးဝအဆက်အသွယ် မပြတ်ထားပါဘူး မြခက်ရယ် ... ခြောက်လတစ်ခါ လောက်တော့ သားလေးနဲ့ တွေ့ပေးပါရစေ ... မင်းနှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရ မယ်ဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပါကွာ"

"ကျွန်မကို ဒီလိုအသုံးအနှုံးတွေနဲ့ မပြောဆိုပါနဲ့ တော့နော်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံပါ ... ကျွန်မဆီ မကြာခဏမဆက်သွယ်စေချင်လို့ သားကို ရှင့်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာပါ"

မြခက်ရဲ့ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေကို သူနားလည်သ

ည် ။ သူ့ဘဝအတွက်ပဲ စဉ်းစား ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ
တွေကို မထိခိုက်စေချင်၍ ဖြစ်သည် ။

"ကိုယ်"

"ဟင်"

"ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုယ်ပိုင်သွားလို့ ပါ ... သားလေးအတွက်လား ..."

"ဪ ... အင်းလေ ..."

"ကိုယ်ရယ် ... ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ နီက သားလေးအမေလေ တစ်ခါ
တည်း စဉ်းစားနေလိုက်တာ ..."

နီသိတာပေါ့။ ရှင့်အဆက်ဟောင်းအကြောင်း စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား။
မြခက်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဆုံးသွားပြီဆိုတာ နီမယုံမိ။ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေနိုင်သေးသည် ။ ကိုမင်းသူရေ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်
အလှည့် ပဲ။ ရှင့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုဖမ်းချုပ်ထားရမလဲ
ဆိုတာ ချက်ကောင်းကို ကိုင်ထားနိုင် ပြီလေ။

အခန်း(၂)

"အီး ... အီး"

"အီး ..."

"အီး ... အီး ..."

"ဟဲ့ကောင်လေး ဘာဖြစ်လို့ အသံပြုကြီးနဲ့ အော်ငိုနေရတာလဲ တိတ်စမ်း ..."

"ဖြန်း"

"ဖြန်း"

ကလေးက ငိုလွန်းနေသဖြင့် နီစိတ်ညစ်လာသည်။ အမြင်ကတ်စရာကောင်းနေ၏။ အလုပ် သမားက မရသေးဘူး။ နီက မရှာပါနဲ့ ဟု ပြောလိုက်သည်။

"နီ အားနေတာပဲ ကိုယ်ရယ် ... ကလေးထိန်းမငှားပါနဲ့ တော့၊ နီ သားလေးပဲ မိခင်ကိုယ်တိုင် ထိန်းရမယ်လေ"

"ကျေးဇူးပဲနီရယ် ... မင်းကိုယ်တိုင် ထိန်းတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးထိန်း တော့ငှားရမယ် ... ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူပေါ့ ... သားလေးအတွက် စိတ်မချလို့ "

အဖြစ်သည်းလွန်းနေသည်။ ကလေးအမေ မြခက် သေဆုံးသွားပြီ

ဆိုတာ နီမယုံကြည်။ အသေ အချာစုံစမ်းဖို့ စီစဉ်နေ၏။ ကိုမင်းသူ ရှင်က ကျွန်မကို လျှော့တွက်ထားတာကိုး။

"အီး ... အား"

"အီး ... အီး"

"တိတ်စမ်း"

နီ အော်လေ ကလေးကငိုလေ ဖြစ်နေသည် ။ ကလေးတင်ပါးအား ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်ပြစ် လိုက်၏။ ကလေးငိုတာကို အမြင်ကတ်စွာ ကြည့်နေလိုက်သည် ။

"အီး ... အီး"

"အီး ..."

"အီး ... အီး ..."

"ငါကနင့်မိထွေးနော်၊ နင်ငိုချင်သလောက်ငိုစမ်း ... ငါကသနားမယ် မထင်နဲ့ "

အိမ်မှာ က အလုပ်သမားတွေကအစ နို့ဆွေမျိုးသားချင်းမကင်းတဲ့ သူတွေပါ နို့သဘောပဲလေ။

"အီး ... အီး"

"အီး ..."

"တိတ်စမ်း ... နင့်အဖေ လာကာနီးနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက် ထိ ငိုကျော့ရှည်နေရတာလဲ"

ကလေးပေါင်ကို ဆွဲလိမ်ပြစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဒဏ်ရာရသွားမှာ စိုးလို့ ပါ။ ခေါင်းအုံးနှင့် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်ပစ်လိုက်သည် ။

"သေလိုက်စမ်း ... ကျက်သရေကို မရှိဘူး"

"ဖုန်း ... ဖုန်း"

"ဖုန်း"

"အီး ... အီး ..."

"အား ... အီး ..."

ဒင်းအဖေ ပြန်လာခါနီး၍ ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်ရသည်။ ချောထားမှ နို့ဘူးအား ကလေး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။ နို့ဆာလို့ ငိုနေတာပါ။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးထား၍ နီးဘူးစို့ရင်း အိပ် ပျော်သွားသည်။ ။

"အိပ်တာတောင် ကောင်းကောင်း မအိပ်ဘူး၊ ရှိုက်နေရသေးတယ် ... ဒင်းအဖေ လာကာနီးလို့ နင်သက်သာသွားပြီမှတ်"

ကလေးကို အသေအချာ စောင်တွေ ဘာတွေခြုံပေးလိုက်သည်။ ။ ကိုမင်းသူ ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်၏။ မောလိုက်တာ ... မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"မောလိုက်တာ မသက်ရယ် ... အငိုသန်လွန်းတယ်"

"ကလေးကတော့ ချစ်စရာလေးပါ မမနီရယ် ..."

"ဘာချစ်စရာလဲ၊ ငါဖြင့်မုန်းလိုက်တာ၊ ဒင်းအချစ်ဟောင်းရဲ့ ကလေး ... ဒင်းတို့ ဘာတွေရှုပ်နေ လည်း မသိဘူး"

ဒေါ်သက်ရာ သမီးဖြစ်သူ အငယ်လေးရော ကလေးကိုချစ်မိပေမယ့် မမနီကိုကြောက်ရသည်။ ။ မိမိတို့ မှာ လည်း အားကိုးရာမရှိ ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်း တော်နေ၏။ ကလေးကို နို့အငတ်ထားသည်။ ။

"ကိုမင်းသူ ပြန်လာတော့မယ် ... အစားအသောက်တွေ ပြင်ဆင်ထားကြတော့ ... ငါ့ဘဝကို လည်း ကိုယ်ချင်းစာကြပါဦး၊ ကံဆိုးမပါ ... သားအိမ်ကထုတ်ထားရတယ်၊ ကလေးမမွေးနိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားနဲ့ ငယ်ရည်းစားဟောင်း တိတ်တိတ်ပုန်းကြိတ်ရှုပ်လို့ ရတဲ့ ကလေးကို သားအဖြစ်မွေးရတော့ မယ် ..."

မမနီကိုလည်း မပြောရဲကြ။ သူဌေးသမီးက အောက်ကျနောက်ကျ နေထိုင်ရတာလည်း ဒေါသက် တို့ သိနေကြသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ညည်းတို့ တွေ လူရှေ့ ငါ့ယောက်ျားရှေ့မှာ ဒီကလေးကို ချစ်စရာကောင်းကြောင်းပြောကြ ... ငါကလေးကို မချစ်တတ်ဘူး"

ယောက်ျားရောက်မလာခင် ဒေါသတွေကို လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ ။ အလှအပတွေ ပြင်ဆင် လိုက်၏။ သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ။

"မမနီ"

"ဘာလဲပြော ..."

"ကလေးက ရှိုက်နေသေးလား၊ တော်ကြာ အစ်ကိုကြီး သံသယဝင်သွားဦးမယ်နော်"

"မသာလေး ... ရှိုက်နေသေးတယ်၊ နင် အနားမှာ သွားကြည့်နေစမ်း အငယ်လေး ... တခြားသူစိမ်း ငှားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နင့်ကိုပဲခိုင်းဖို့ ငါပြောလိုက်မယ်"

"မမနီရယ် ... အငယ်လေးနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အငယ်လေးက အရမ်းစိတ်တိုတတ်တာ၊ တော်ကြာ ပြဿနာတွေတက်ဦးမယ်"

"ဖြစ်တယ် ... သတ်ပစ်လိုက်လည်း အေးတာပဲ ... အငယ်လေးပဲ ထိ

နီးခိုင်းရမယ်"

သူစိမ်းကလေးထိန်းဆိုလျှင် နီနှိပ်စက်လို့ မရနိုင်ပေ။ အငယ်လေးက ခေါင်းသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်။ မြခက်ကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း အငယ်လေးပဲ အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာ ပဲ သတ်ပစေ။

"ကိုမင်းသူလာတော့မယ် ... ကလေးအနားမှာ အငယ်လေးရှိနေရင် သူ ရုတ်တရက်သွားကြည့် မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မြန်မြန်သွားစမ်း အငယ်လေး ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"နင်တို့ အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာ ဆိုရင် ကလေးကိုချစ်ဟန်ဆောင်နော် အငယ်လေး ..."

"သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်နီ ..."

"သွားတော့ ..."

"ဟုတ် ..."

အငယ်လေး ထွက်သွားသည် ။

နီ ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီး ယောက်ျားပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်၏။ ကိုယ်တော်ချောက သူ့သားကြောင့် စောစောပြန်လာသည်။

"ကိုယ် စောလိုက်တာ အစည်းအဝေးတွေ ဧည့်ခံပွဲတွေ မရှိဘူးထင်တယ်"

"မရှိဘူး ... သားအတွက်ပြန်လာတာပါ၊ သားရော ဘယ်လိုနေလဲ"

"ကောင်းပါတယ် ... နီလေ တစ်နေကုန် ကလေးကိုပြုစုလိုက်ရတာ၊ အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတယ် ... အပျင်းပြေလိုက်တာ ကိုယ်ရ

ယ် ... သားလေးကလည်း ချစ်စရာအရမ်းကောင်း တယ်"

"ကျေးဇူးပဲနီ ... ကိုယ့်သားလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ပါ"

နှင်းဆီနီက သားလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးသဖြင့် အရင်ကလို နှင်းဆီနီအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း မဆက်ဆံသင့်ဟု ထင်သည်။ နီအတွက် ငွေက အစ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့၏။ သားလေးအတွက် မင်းသူက လေးထိန်းငှားနေသည်။ ။ ဟိုလူ့စိတ်မချ၊ ဒီလူ့စိတ်မချနှင့် တော်တော်လေး ရွေးချယ်နေရ၏။ နှင်းဆီနီနှင့်သားလေး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာစေရန် ဆန္ဒရှိနေသည်။ ။

"သားလေးဆီသွားကြည့်ဦးမယ် ... အမောပြေလေးလေ"

"ကိုယ်ရယ် ... ခဏလောက်နားပါဦး၊ သားလေးအနားမှာ အငယ်လေးရှိပါတယ် ... မသက်ရော အငယ်လေးရော သားကိုချစ်နေကြတာ"

"အငယ်လေးက ဖြစ်ပျံ့မလား နီ ... ဒီကောင်မလေး ကျပ်မပြည့်ဘူး ထင်တယ် ... ကလေးထိန်း တဲ့ အတွေ့အကြုံလည်း မရှိဘူး"

နီတူမအငယ်လေးက ဦးနှောက်နည်းနည်းလေး ကြောင်နေသည် ထင်သည်။ ။ စိတ်မချနိုင်။ မင်းသူ ရှာနေတာက ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကလေးထိန်းပါ။ ပညာလည်း တတ်ရမည်။ လခ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ။

"ကိုယ်ရယ် ... စိတ်ချစမ်းပါ၊ နီကိုယ်တိုင် ပြုစုပေးနေတာပဲဟာ၊ အငယ်လေးလည်း ရပါတယ် ... နီအားနေတာပဲလေ တခြားလူစိမ်းတွေ မငှားပါနဲ့ ... နီပဲ ထိန်းမယ်"

"အင်းလေ ... မင်းသဘောပဲ၊ ဂရုတော့စိုက်ပေးပါကွာ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်"

"နီကတော့လေ ကိုယ်နဲ့ လူကြီးတွေ လက်ထပ်ပေးလို့ ယူကြရပေမ

ယ့် နီက ချစ်တယ်"

သူဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ နီနှင့်အချစ်အကြောင်းတွေ မပြောချင်ပေ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ က မြခက်ပဲရှိနေသည် ။ သူ့အမြဲတမ်း ပူပင်သောကရောက်ပြီး တွေ့ချင် နေတာက မြခက်ပဲရှိသည် ။

"မြခက်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့နော် ... ဒီမှာ အဆင်ပြေနေပါတယ်၊ သားလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ ... ကိုမင်းသူရဲ့ ဇနီးတစ်မျိုးထင်မှာ မြခက် မလိုလားပါဘူးနော်"

"မြခက်ကသာ ကိုယ့်ကို ပြန်လက်ခံမယ်ဆိုရင်လေ ကိုယ့်ဇနီးနှင်းဆီ နီကို ကိုယ်ကွာရှင်း လိုက်မယ် ... ကိုယ့်စည်းစိမ်တစ်ဝက်ပေးဆိုလည်း ပေးလိုက်မယ် ... ကိုယ်တို့ မိသားစုလေးပြန်ပြီး တစ်စုတဝေးတည်း နေကြရအောင်ပါ"

"ဟင့်အင်း ... မြခက် လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ မြခက်က အစေအပါးတစ်ယောက်ပါ ကိုမင်းသူရယ် ... ကျွန်မ လုံးဝကိုလက်မခံနိုင်တာပါ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ဒီဘဝမှာ တောင် မြခက်ဘဝ ဒီလောက်နိမ့်ကျ ပြီး မိသားစုတွေအပြိုပြိုအကွဲကွဲဖြစ်ရတာ ... သူများ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ မဖြိုခွဲ နိုင်ပါဘူး ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ..."

မြခက်က လက်မခံပေ။ မင်းသူကို မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ထား၍ အနစ်နာခံတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ သူနှင့်ငြိစွန်းတာတောင် သူ့ဘက်က အသည်းအသန်လိုက်ယူရ၏။ စာမေးပွဲပါ မဖြေတော့ဘူး ဆိုမှ မလွဲသာမရှောင်သာ၍ လက်ခံခဲ့သည် ။

"ကျွန်မကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ် ... အဆင့်အတ

နီးချင်းက လုံးဝမတူမတန် ပါဘူးနော် ... ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားရပါမယ်"

"မောင် ... မြခက်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ လုံးဝကိုအကွဲမခံနိုင်ဘူး၊ မောင် ဘာအမွေမှ လည်း မမက်ဘူး ... ထွက်ပြေးကြရအောင်ပါ"

"မဖြစ်ဘူး ... လုံးဝမလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်လို့ မရပါဘူး ... မောင်က သူဌေးသားလေ မဖြစ်လို့ ပါ"

မြခက် အတန်တန်ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှ မင်းသူ အတင်းအကြပ် ကားတင်ခိုးပြေးခဲ့၏။ ခြောက်လလောက် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီးမှ လူကြီးတွေသိသွား၍ ပြန်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

"မြခက်ရယ် ... မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ မြခက်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းမ တွေကိုချစ်လို့ မရတော့ဘူး၊ သားလေးရယ် ... မောင်ရယ် ... မြခက်ရယ် ပြန်ပေါင်းစည်းချင်ပါတယ်"

သူ ရေပန်းအောက်မှာ အကြာကြီးရေစိမ်လျှက် မြခက်အကြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။ ။ မြခက်နှင့် သူက အဆင့်အတန်း ကွာဟပေမယ့် ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။ ။ မင်းသူ မိဘ တွေက မြခက်မိဘတွေကို လူယုံတွေအဖြစ် အရေးပေးခဲ့သည်။ ။ မြခက်နှင့်အတူတူ မြခက်အမေနှို့ကို သူစို့ ခဲ့၏။ မြခက်ကလည်း အိမ်ဖော်သမီးဆိုပေမယ့် ချောမောလွန်းသည်။ ။

"အချစ်ဆိုတာ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆိုသလိုပဲ မြခက်ရယ် မောင်ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲကွာ"

မင်းသူက မြခက်အကြောင်းသိထား၍ အရမ်းကြီးသွားမပတ်သက်ရဲပေ။ ပြင်ဦးလွင်ကနေ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်သွားမှာ စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။ ။

သားလေးငယ်သေး၍ မြခက်ကလည်း အဝေးသို့ ထွက်မသွားသေးတာပဲ ဖြစ်၏။ သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရသည် ။

"ကိုယ်ရေ ... မပြီးသေးဘူးလား၊ အရမ်းကြာနေပြီနော်"

အပြင်မှ နှင်းဆီနီက အော်နေသည် ဖြစ်၍ မင်းသူ ကပျာကယာရေ ချိုးပြီး ထွက်လာခဲ့ရ၏။ နီက တဘက်တစ်ထည်နှင့်စောင့်ရင်း ရေဝိုင်း သုတ်ပေးနေသည် ။

"ကိုယ်ရယ် ... အအေးပတ်တော့မှာ ပဲနော်၊ အဲဒါတွေ နီ စိတ်ပူရတာ ပေါ့"

နှင်းဆီနီကတော့ သူ့ကိုအမြဲတမ်း တယုတယနှင့်မိန်းမဝတ္ထရား ကျေ ပွန်သူဖြစ်သည် ။ သူက မကြိုက်မနှစ်သက်တာပါ။ ခပ်ရှောင်ရှောင်ပဲ နေ ခဲ့၏။ သူ ငယ်ချစ်ဦးမြခက် အသက်ထင်ရှားရှိသေးတာ နီသိသွားလျှင် သားလေးက သူ့သားအရင်းဆိုတာသိသွားခဲ့လျှင် သူကတော့ နီသဘော ဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်ဆောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။

"ကိုယ်"

"ဟင်"

"အခုတလော ကိုယ့်ကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေးနွမ်းဖတ်တွေဝေ ဝိုင်လာသလိုပဲ ... ကုမ္ပဏီမှာ ရောအဆင်ပြေရဲ့ လား၊ နီကိုပြောပြနိုင်ပါ တယ် ... နီကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ကူညီချင်ပါတယ်"

"ဘာမှ မရှိပါဘူးနီ ... ကိုယ့်သားလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိနေတာ ပါ"

ရှင့်အကြောင်း ကျွန်မသိတာပေါ့ ကိုမင်းသူရယ်။ ရှင့်သားနဲ့ ရှင့်ငယ် ချစ်ဦး ဟိုအစေခံအကြောင်း စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား။ မြခက် မသေ

ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ ရှင်တို့ ကြိတ်ပြီး ပေါင်းနေကြတယ် ထင်တယ်။
ကိုမင်းသူဆီက အပွေ့အဖက်တွေ အကြင်နာတွေကို နီတောင်းတမိနေ
ပေမယ့် လုံးဝမရခဲ့ ဘူးပေ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် ရှောင်နေတတ်သည် ။ နီက
ရှင်ရဲ့ တရားဝင်ပွဲတက်မယားပါ။ ရှင်ဘယ်တုန်း ကများ ကျွန်မနဲ့ တွဲပြီး
ပွဲထွက်ခဲ့လဲဟင်။ ရက်စက်စိမ်းကားနေတယ်။ ရှင်ချစ်တာက ဟိုအစေခံ
မ မြခက်ပဲ။ တွေးရင်း ဒေါသတွေအကြီးအကျယ် ထွက်လာရသည် ။
